

Oponentský posudek bakalářské práce: Adéla Foldynová: Muzeum v noci

Autorka se zabývá periodickou kulturní událostí, která v různých zemích a městech probíhá pod názvem „noc muzeí“ a v podobných variantách názvu. Ptá se hlavně, jestli „muzejní noc“ přispívá k „demokratizaci“ muzeí a k „rozvoji publika“.

Demokratizační funkci autorka potvrzuje, zatímco funkci „rozvoje publika“ zpochybňuje. Tyto závěry jsou platné zřejmě hlavně pro tzv. Pražskou muzejní noc. Svoje závěry autorka dokládá jak teoreticky tak kvantitativním výzkumem, kterého se sama zhostila. Na str. 4 autorka říká, že se bude zabývat primárně fenoménem muzeí umění a galerií. Tento fenomén pak sleduje v teoretické části práce, kde se zabývá otázkou „demokratizace muzeí“ a „rozvoje publika“. Odkazuje zde na rozsáhlou teoretickou literaturu, která tyto otázky vnímá mnohdy velmi rozdílným způsobem. Za příklad určitého skeptického pohledu je zvolen vhodně třeba názor sociologa Pierra Bourdieu. „Muzejních nocí“ se ani zdaleka neúčastní pouze muzea umění; hlavním pořadatelem Pražské muzejní noci je dokonce instituce, která nemá s uměním mnoho do činění (Národní muzeum), jak autorka sama připomíná. Proč tedy v úvodu autorka deklaruje svůj zájem zabývat se muzei umění a galeriemi?

Domnívám se, že problematika, o které píše, se týká muzejních institucí obecně respektive určitého typu kulturních institucí, které můžeme z různých a mnohdy ne zcela jednoznačných důvodů klást do opozice vůči těm kulturním institucím, které produkují či šíří tzv. populární kulturu, popřípadě zábavu, i když zde nemůžeme s určitostí klást rovnítko. Z jiného úhlu pohledu se autorčin výzkum týká samotných muzeí umění či uměleckých galerií, které ovšem na fenoménu „muzejních nocí“ pouze participují a nevyčerpávají jej. Autorčiny závěry pak zřejmě zhodnocují situaci zmiňovaného „ne-populárního“ typu muzejních či jiných kulturních institucí obecně a nikoli pouze institucí, které se specializují na umění. Na druhou stranu, v rámci samotného kvantitativního výzkumu mezi návštěvníky Pražské muzejní noci a doprovodného dotazování představitelů institucí se autorka zaměřila spíše na instituce zabývající se uměním (viz zvolená stanoviště pro dotazníkový výzkum, z

nichž jen jedno nebylo před institucí zaměřující se na umění atd.). Proklamované zaměření práce se tedy ne zcela kryje s průběhem výzkumu jak v teoretické tak v praktické části a závěry práce zasahují taktéž i do poněkud odlišných oblastí. Jakou relevanci při zkoumání „demokratizace“ muzea umění má např. dotazování návštěvníků Národního muzea v Praze, které se zaměřuje na obecnou historii, přírodní vědy atd. a nikoli na problematiku umění? Nicméně toto drobné míšení žánrů neubírá předkládané bakalářské práci zásadním způsobem na kráse. Nejvíce oceňuji hluboký vhled autorky do dané teoretické problematiky, což dokládá mimo jiné velmi obsáhlá využitá a kriticky interpretovaná literatura. Domnívám se, že v tomto směru autorka odvedla velmi kvalitní práci. Také se víceméně jako první zhostila terénního výzkumu rozvíjejícího se fenoménu muzejních nocí u nás a i zde přišla s relevantními a přínosnými zjištěními. Celkově je práce velmi srozumitelně strukturována a stylizována. Navrhuji hodnocení známkou 1.

Václav Hájek